

Arrest

**nr. 61 020 van 6 mei 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2011 waarbij de zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden en de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gelet op het tussenarrest nr. 55 514 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 februari 2011 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat SMETRYNS loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 april 2009 in het Rijk aan en diende op 3 juni 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 25 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Grozny (Tsjetsjenië).

U bent gehuwd met Z.D.(...), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.413.898) en jullie hebben vier kinderen.

In de periode 2000-2002 had u een toeristisch bureau in Tsjetsjenië. U werkte daarnaast ook als passeur voor de strijders en bracht hen op vraag van uw commandant S.T.(...), naar onder andere Georgië en Turkije.

In oktober 2001 stuurde u op die manier ex-generaal S.P.(...) naar Georgië. Drie à vier dagen later werd u opgepakt door de RUBOP van Nalchik en de GUBOP van Moskou. U werd twee tot drie weken vastgehouden in de gevangenis van Pjatigorsk, waarna u in ruil voor losgeld werd vrijgelaten.

In 2004 werd uw zus vermoord, evenals de zoon van uw oudste zus.

In maart 2005 of 2006 werd u meegenomen door Kadyrovtsi, die u gedurende twee weken vasthielden in het politiebureau te Urus-Martan. Onder dwang ondertekende u een document, waarin u beloofde met hen samen te werken. U zou elke maand langskomen om hen informatie te geven over de rebellen. U werd tijdens uw vasthouding geslagen.

U besloot daarom Tsjetsjenië te verlaten en reisde in december 2007 met uw oudste zoon per trein via Moskou naar Brest.

Op 9 februari 2007 vroeg u asiel aan bij de Poolse autoriteiten, samen met uw oudste zoon.

U werd de asielstatus geweigerd, maar kreeg op 5 december 2007 de toestemming voor een zogenaamde 'tolerated stay', die op 29 mei 2008 werd omgezet in de subsidiaire beschermingsstatus. Na een jaar kwamen uw echtgenote en twee andere kinderen, samen met uw moeder en oudste zus ook naar Polen.

Uw echtgenote kreeg op 20 oktober 2008 de subsidiaire beschermingsstatus.

In januari 2008 ontmoette u in de metro in Warschau toevallig S.P.(...). Hij was daar samen met enkele anderen, onder wie twee personen die u herkende van tijdens uw vasthouding in 2005 of 2006 door Kadyrovtsi. Jullie kregen ruzie met elkaar.

Anderhalve maand later werd u door hen opgebeld en gevraagd om elkaar te ontmoeten. U ging met een vriend en zag S.P.(...) en nog ongeveer 15 mannen.

Hij eiste dat u terug naar Tsjetsjenië zou gaan om uw opdracht, waartoe u documenten had ondertekend, uit te voeren. U begreep dat S.P.(...) was overgelopen naar de Kadyrovtsi en de FSB.

U weigerde terug te keren naar Tsjetsjenië, waarop een felle ruzie volgde. U veranderde daarna uw telefoonnummer maar men bleef u opbellen. In juli 2008 stierf uw moeder in Polen en gedurende enkele maanden werd u met rust gelaten. Daarna kreeg u opnieuw dreig telefoons. U zag S.P.(...) nog één keer, toen u met een tiental mannen naar zijn asielcentrum ging. Jullie spraken met elkaar, maar hij bleef eisen dat u terug zou gaan naar Tsjetsjenië om voor de Kadyrovtsi te werken. Omdat u opnieuw weigerde, volgde er terug een felle ruzie en bedreigde hij u met de dood. In december 2008 lokten enkele mannen een ruzie met u uit, als gevolg waarvan u geslagen werd. U had hierover contact met uw vroegere commandant, S.T.(...), die eveneens in Polen verbleef. Hij raadde u aan niet naar de politie te gaan en zei dat hij het wel voor u zou regelen. Later ontdekte u via een vriend dat ook S.T.(...) met de Kadyrovtsi en de FSB samenwerkte. U vermoedde dat hij uw telefoonnummer telkens doorgaf aan S.P.(...) en daarom bouwde u het contact met hem geleidelijk af. Jullie doken onder bij een kennis.

Op 1 of 2 april 2009 bracht een familielid uit Duitsland u en uw gezin van Warschau naar België.

Op 3 april 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 16 september 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 11 mei 2010 werd uw dochter H.(...) geboren te Brussel (België).

Op 3 juni 2010 diende u voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw internationaal paspoort en dat van uw echtgenote, uw Poolse verblijfsvergunning ('Pobyt'), uw rijbewijs en jullie huwelijksakte, evenals een convocatie op uw naam met vertaling en een getuigenverklaring met vertaling.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verliet nadat u, tijdens een vasthouding door Kadyrovtsi in maart 2005 of 2006, gedwongen werd een verklaring tot samenwerking met hen te ondertekenen.

Omdat u niet voor hen wilde werken, verliet u Tsjetsjenië en reisde u in februari 2007 naar Polen, waar u een asielaanvraag indiende.

U kreeg als gevolg daarvan de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. In januari 2008 ontmoette u in Polen toevallig een ex-generaal, met wie u in Tsjetsjenië nog te maken had gehad. Hij bleek te zijn overgelopen naar de Kadyrovtsi en de FSB en eiste dat u naar Tsjetsjenië zou terugkeren om uw

belofte om voor de Kadyrovtsi te werken, alsnog te volbrengen. Toen u dit weigerde, volgden er enkele ruzies, kreeg u dreig telefoons en werd u uiteindelijk met de dood bedreigd.

U en uw gezin besloten daarom Polen te verlaten.

Er moet echter worden benadrukt dat u, als gevolg van uw asielaanvraag in Polen op 5 december 2007, de toestemming voor een zogenaamde 'tolerated stay' werd toegekend door Polen. Dit werd op 29 mei 2008 omgezet in het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dit blijkt niet enkel uit uw verklaringen, maar ook uit de Poolse verblijfsvergunning die u hier in België toonde aan de asielinstanties.

Ook het Poolse Office for Foreigners heeft op 26 juli 2010 bevestigd dat u en uw gezin nog steeds van deze status genieten, zoals blijkt uit de informatie die zij overmaakten aan het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betekent dat, tot bewijs van het tegendeel, u wordt geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, de Russische Federatie.

Indien u een nieuwe asielaanvraag in België indient, bent u dan ook gehouden om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend heeft opgehouden te bestaan.

Welnu, in casu, heeft u dat niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u Polen uit eigen beweging heeft verlaten, omdat u daar problemen kende met enkele Tsjetsjenen die te maken hadden met uw problemen in Tsjetsjenië.

U ontmoette in Polen toevallig S.P.(...), een ex-generaal, die met uw hulp naar Georgië had kunnen vluchten. Toen u hem zag, was hij samen met enkele andere mannen, van wie u er twee herkende van tijdens uw arrestatie in maart 2005 of 2006. Ze eisten dat u naar Tsjetsjenië zou terugkeren om met de Kadyrovtsi samen te werken, zoals u tijdens uw arrestatie onder dwang had toegezegd. Jullie maakten ruzie, u werd telefonisch bedreigd en S.P.(...) bedreigde u openlijk met de dood. U besprak uw problemen met uw vroegere commandant, S.T.(...), die eveneens in Polen was. Echter, toen u vernam dat ook hij voor de Kadyrovtsi en de FSB werkte, voelde u zich niet langer veilig en besloot u Polen te verlaten (CGVS p. 5-8).

Er dient echter te worden opgemerkt dat u in Polen op geen enkele manier bescherming heeft gezocht naar aanleiding van de door u vermelde problemen.

U wendde zich immers niet tot de politie (CGVS p. 9). U verklaarde dat uw voormalige commandant, S.T.(...), u had aangeraden om niet naar de politie te gaan. Hij zou alles voor u regelen.

U zocht geen ander advies, noch ging u zelf informeren bij de politie.

Zelfs toen bleek dat ook deze T.(...) meeheulde met de Kadyrovtsi en de FSB, en u vermoedde dat hij uw telefoonnummer en adres telkens doorgaf aan uw belagers (waaronder S.P.(...)), ging u nog niet naar de politie (CGVS p. 9).

Uw verklaring dat dit zinloos was en dat zij met velen waren en u maar alleen, is niet afdoende.

Dit geldt des te meer, gezien u noch uw echtgenote in Polen ooit problemen kenden met de autoriteiten (CGVS p. 10, CGVS D.(...) p. 4).

Hierbij aansluitend dient ook te worden vastgesteld dat u naliel om op een andere manier bijstand of bescherming te zoeken in Polen.

U richtte zich immers niet tot de Poolse asieldiensten, noch deed u een beroep op een advocaat of mensenrechtenorganisatie (CGVS p. 9-10). U verklaarde daarbij dat dergelijke instanties misschien zouden kunnen zorgen voor de opsluiting of repatriëring van enkele van uw belagers, maar dat dit niets zou uithalen omdat ze met velen zijn. U en uw gezin zou alsnog iets kunnen overkomen.

Gezien u echter geen enkele stap heeft ondernomen om bescherming te krijgen tegen uw belagers, kan u een dergelijk vermoeden niet aannemelijk maken.

Deze vaststelling is bovendien des te zwaarder gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het UNHCR van mening is dat de Poolse politie bescherming kan bieden aan asielzoekers en vluchtelingen. Incidenten, zoals de moord op een Tsjetsjeen in Oostenrijk, kunnen echter nooit worden uitgesloten. Een gecontacteerde ngo liet weten dat er wel geruchten waren over Kadyrovtsi die actief zouden zijn in Polen, maar gaf aan dat zij nog nooit iemand hebben ontmoet die daardoor persoonlijk getroffen werd. Ook deze instantie geeft aan dat asielzoekers of vluchtelingen zich kunnen wenden tot de politie of de procureur.

Omdat u, zoals in het voorgaande werd vastgesteld, niets heeft ondernomen om in Polen bescherming te zoeken, kan u dan ook niet aannemelijk maken dat de Poolse autoriteiten u deze bescherming zouden onthouden.

De door u voorgelegde documenten die in het Russisch zijn opgesteld en waaraan een vertaling naar het Frans werd toegevoegd, hebben beide betrekking op de door u aangehaalde problemen in Tsjetsjenië. Het betreft in de eerste plaats een gefaxte convocatie, waarin u wordt opgeroepen om zich op 15 september 2009 aan te bieden bij de OVD van het Nadterechni district in Tsjetsjenië.

Nergens wordt in deze oproepingsbrief echter verwezen naar de reden waarom u wordt opgeroepen. U gaf bovendien zelf aan dat u geen idee had waarom u op die afdeling werd opgeroepen, aangezien u daar enkel tijdelijk had verbleven.

Recent kwamen er geen convocaties meer toe, maar zou de veiligheidsdienst nog wel langskomen om u te zoeken (CGVS p. 11).

Het tweede document is een handgeschreven brief, die eveneens naar u gefaxt werd en die werd opgesteld door A.D.(...), de moeder van uw echtgenote, en M.K.(...), de schoonzus van uw echtgenote. In deze brief verklaren zij dat vertegenwoordigers van de autoriteiten die instaan voor de wet en de orde (politie en federale veiligheidsdienst) verschillende keren gekomen zijn en zich daarbij interesseerden voor uw verblijfplaats en domicilie.

Niet alleen is deze brief ongedateerd, maar daarenboven betreft het hier een persoonlijke getuigenis, waardoor de bewijswaarde slechts relatief is.

Bovendien verwijst dit document, evenals de door u voorgelegde convocatie, enkel naar de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben. Geen van deze documenten heeft betrekking op de door u aangehaalde problemen in Polen, noch op uw bewering als zou u in Polen geen bescherming kunnen krijgen tegen uw belagers.

Gezien deze vaststellingen dient er dan ook te worden geoordeeld dat u niet heeft kunnen aantonen dat de bescherming die u door Polen werd verleend heeft opgehouden te bestaan.

Er dient dan ook te worden geoordeeld dat u er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Uw internationaal paspoort en dat van uw echtgenote, evenals uw rijbewijs en huwelijksakte bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat gezien u de subsidiaire bescherming in Polen geniet, niet mag worden teruggeleid naar Rusland, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift van 24 september 2010 vooreerst op dat de bestreden beslissing zijn problemen in Tsjetsjenië en in Polen niet in twijfel trekt.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal niet voldoende rechtvaardigt om welke reden hem de hoedanigheid van vluchteling geweigerd werd.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) dat stelt "De commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met degelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken" niet toegepast.

Volgens verzoeker bestaat er aldus in zijn hoofde een vermoeden dat gezien hij in het verleden vervolgingen, ernstige schade of bedreigingen ondergaan heeft, dat zijn vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade gegrond is en toont de commissaris-generaal niet aan dat deze vervolging in de toekomst niet terug zal voorkomen en was er derhalve geen reden om van hem de status van vluchteling te weigeren.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de problemen die hij in Tsjetsjenië ondervonden heeft door de commissaris-generaal volkomen buiten beschouwing worden gelaten alhoewel deze de oorzaak zijn van zijn vlucht naar België.

Hij stelt dat zijn asielaanvraag slechts tegenover Polen werd beoordeeld, terwijl dit niet zijn land van herkomst is. Verzoeker verwijst naar de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en stelt dat zijn asielaanvraag tegenover Tsjetsjenië onderzocht moest worden en niet tegenover Polen.

Hij verwijst ook naar het arrest van 30 augustus 2010 van de Raad die stelt dat "de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij, of, voor staatlozen

van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.”

Aldus is volgens verzoeker de bestreden beslissing niet behoorlijk gemotiveerd.

Hij stelt dat bij een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing men inderdaad niet weet of opzoekingen gedaan werden om zich ervan te vergewissen dat de Tsjetsjeense overheden de bescherming van haar staatsburgers behoorlijk en doeltreffend kon verzekeren; het administratief dossier bevat hieromtrent volgens hem geen enkele aanduiding.

Hij verwijst naar de “UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié” en stelt dat het dus aan de commissaris-generaal was om na te gaan of de Tsjetsjenen die in hun land van herkomst vervolgd en bedreigd worden, werkelijk over een bescherming vanwege de overheden kunnen beschikken om in hun land veilig te kunnen blijven leven.

De bewijslast rust volgens verzoeker voornamelijk op de asielzoeker zelf, doch de commissaris-generaal speelt hierin volgens hem ook een rol. De commissaris-generaal mocht de bestreden beslissing dus niet nemen alvorens zelf eerst opzoekingen te doen aangezien hij over meer middelen beschikt dan verzoeker.

Tot slot laat verzoeker ten aanzien van zijn problemen in Polen -die de commissaris-generaal ook niet betwist- gelden dat er aldaar, wat de Tsjetsjeense bevolkingsgroep betreft, nog verdachte overlijdens zijn. De commissaris-generaal moet hiervan volgens op de hoogte zijn aangezien hij in de bestreden beslissing zelf aanduidt dat dergelijke voorvallen niet uitgesloten kunnen worden.

Hij verwijst naar een arrest van de Raad van State en naar paragraaf 136 van voormelde proceduregids waaruit volgens hem blijkt dat de omvang en de ernst van eerder geleden vervolgingen als gevolg kunnen hebben dat de vreemdeling redenen heeft om naar zijn land van herkomst niet terug te keren, zelfs indien de situatie er veranderd is.

Hij laat ook gelden dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met zijn vrees in een land (i.c. Polen) te moeten verblijven waar zijn leven en dat van zijn gezinsleden in gevaar was en dit, onafhankelijk van het feit dat men hem aldaar eventueel een bescherming kon beloven en zonder te weten of deze voldoende en doeltreffend kon zijn.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 februari 2007 asiel heeft aangevraagd in Polen; de vluchtelingenstatus werd van hem niet erkend, maar verzoeker werd op 5 december 2007 een “tolerated stay” toegestaan, die op 29 mei 2008 werd omgezet in de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker in België onderzoekt en beoordeelt ten aanzien van Polen.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift van 24 september 2010 op dat hij geen staatloze is en dat zijn asielaanvraag bijgevolg tegenover het land van nationaliteit, in casu de Russische Federatie en meer bepaald Tsjetsjenië, onderzocht moest worden en niet tegenover Polen dat slechts een land van verblijf is.

Verzoeker verwijst hiertoe naar de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag: *“Een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt **buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit** en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker voert aan dat het administratief dossier geen duiding biedt of de Tsjetsjeense overheden de bescherming van haar staatsburgers behoorlijk en doeltreffend kunnen verzekeren, terwijl alhoewel de bewijslast voornamelijk op hemzelf rust, de commissaris-generaal hierin ook een rol speelt aangezien hij over meer middelen beschikt dan verzoeker zelf.

2.3. De commissaris-generaal erkent in zijn nota van 15 oktober 2010 vooreerst dat de geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker gekend heeft in Tsjetsjenië, niet ter discussie staat en beoordeeld werd bij het onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker in Polen wat leidde tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aldaar.

Volgens hem werd in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, opgehouden heeft te bestaan; verzoeker heeft namelijk in Polen op geen enkele manier bescherming gezocht naar aanleiding van zijn voorgehouden problemen met enkele Tsjetsjenen die te maken hadden met zijn problemen in Tsjetsjenië.

Voor zover verzoeker met zijn asielaanvraag aanstuurt op een heronderzoek door de Belgische asielinstanties van zijn problemen in Tsjetsjenië, stelt de commissaris-generaal dat de asielaanvraag van verzoeker in Polen ook onderzocht werd in het licht van het Vluchtelingenverdrag, doch op dit punt werd afgewezen.

Verzoeker maakt volgens hem niet aannemelijk dat er bij dit onderzoek in Polen ernstige fouten zijn gebeurd waardoor van hem aldaar de vluchtelingenstatus onterecht zou zijn geweigerd en enkel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker toont volgens de commissaris-generaal niet aan dat België verplicht is de vluchtelingenstatus ten overstaan van Tsjetsjenië opnieuw te onderzoeken; de aangevoerde onvoldoende motivering dienaangaande wordt derhalve verworpen.

Hij verwijst in dit verband naar een arrest van 16 februari 2010 van de Raad waarin verwezen wordt naar overweging (22) in de preambule van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: procedurerichtlijn) dat stelt dat *“De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een asielverzoek te beoordelen indien een eerste land van asiel de asielzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de asielzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

De commissaris-generaal herhaalt dat verzoeker in Polen op geen enkele manier bescherming heeft gezocht voor zijn voorgehouden problemen.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoekende partij in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” heeft verbleven of beschikt over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving. Verweerder kan zich te dezen aldus niet beroepen op de overweging (22) in de preambule van de procedurerichtlijn; een preambule zet immers enkel uiteen welke de achterliggende beschouwingen zijn voor de desbetreffende richtlijn en bevat geen bindende principes.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekende partij in een ander land erkend werd als vluchteling, zij geen rechtstreeks belang kan doen gelden om haar asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij zij ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zo haar in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kan de verzoekende partij geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij zij ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.5. Er wordt niet betwist dat verzoeker de Russische nationaliteit bezit en van Tsjetsjeense origine is. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de gegrondheid van verzoekers aanvraag van de vluchtelingenstatus heeft onderzocht ten aanzien van de Russische Federatie. De omstandigheid dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Polen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land van nationaliteit van verzoeker, in casu de Russische Federatie.

2.6. Uit wat voorafgaat, volgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker geboden door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moet beoordelen ten aanzien van de Russische Federatie.

Dit onderzoek is niet gebeurd. In het door de commissaris-generaal overgelegde administratief dossier is ook geen (landen-)informatie aangaande de Russische Federatie voorhanden.

De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutive werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te beoordelen.

Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 augustus 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,
dhr. M. BONTE,
dhr. F. TAMBORIJN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER